

ΚΥΝΗΓΙΑ ΘΗΡΙΩΝ ΣΤΗ ΜΑΥΡΗ ΗΠΕΙΡΟ

Ο ΔΑΙΜΩΝ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

("Άρθρο του διασήμου Άγγλου περιηγητού και θηριοκυνηγού Σ. Τ. ΣΤΟΝΕΧΑΜ)

Η νύχτα είχε απλωθή πειά όταν φτάσαμε στο μέρος που είχα διαλέξει για να κατασκηνώσουμε. Η βροχή μάς είχε πιάσει στο δρόμο κ' η ρόδες του κάρρου μάς βούλιαζαν βαθειά μέσα στη λάσπη. Ωστόσο, στο Μπούιρο, όπου φτάσαμε τέλος και σταθήκαμε, το έδαφος ήταν στεγνό και το μικρό αυτό όροπέδιο, που το προστάτευαν από τη μία μεριά το ποτάμι κι' από την άλλη μεγάλοι βράχοι, μάς φάνηκε, κάτω απ' το φως των άστρων, κατάλληλο για κατασκήνωσι.

Ο Χάρρυ, ο σύντροφός μου, δεν έκρυβε τον ένθουσιασμό του. Ήταν η πρώτη φορά που κατασκηνώνε στη σκοτεινή και μυστηριώδη ζούγκλα, για την οποία τόσο και τόσο είχε ακούσει.

Είχα άπουσρθη μέσα στη σκηνή μου, για ν' αδειάσω τον ταξιδιωτικό μου σάκκο, όταν ξαφνα ο Χάρρυ ήρθε και μου είπε:

— Κάποιο ζώο μάς παραμονεύει μέσ' από τα δέντρα. Τά πράσινα και λαμπρά μάτια του σπινηροβολούν μ' ένα τρόπο παράδοξο.

— Σίγουρα θα είνε λιοντάρι, του άπάντησα. Μονάχα τά μάτια του λιονταριού λάμπουν έτσι.

Εξαφνα εκείνη τη στιγμή άκούστηκαν από άπόστασι μισού μιλλίου, θρυχηθμοί δυνατοί και πένθιμοι.

— Θέλεις να πάμε να ρίξουμε μία ματιά γύρω; είπα στο Χάρρυ.

Εκείνος, χωρίς να μ' άπαντήσει, έτρεξε και πήρε το όπλο του και μ' άκολουθήσε.

Βαδίσαμε αρκετή ώρα με προφύλαξι, έρευνώντας τους θάμνους σε κάθε μας βήμα. Φτάσαμε έτσι σ' ένα λόφο πολύ άπότομο, όπου άρχισαμε να σκαρφαλώνουμε με μεγάλη δυσκολία.

Είχαμε φτάσει στην κορυφή του κι' έτοιμαζόμαστε να κατεβούμε από την άλλη μεριά, όταν εξαφνα διέκρινα μερικούς σκοτεινούς όγκους, ασάλευτους, τον ένα κοντά στον άλλο. Δεν δυσκολεύτηκα καθόλου να τους ξεχωρίσω κάτω από το φως του φεγγαριού: ήσαν πέντε λιοντάρια, δυό άρσενικά και τρία θηλυκά.

Τράθηξα άμέσως τον Χάρρυ πίσω από μερικούς βράχους και εξαπλώθηκα εκεί. Άπειχαμε έξηντα περίπου μέτρα απ' τά λιοντάρια, στα όποια δεσπόζαμε από το ύψος που βρισκόμαστε.

Ο Χάρρυ έσκυψε προς έμένα και με ρώτησε:

— Να ρίξω;

— Όχι, του άπάντησα. Καλύτερα να τά παρακολουθήσουμε να δοϋμε τις συνήθειές τους.

Τέσσερα απ' τά λιοντάρια κατασπάραζαν μία άγελάδα που την είχαν τραθήξει ως εκεί πάνω. Μία λέαινα —ζωντανή εικόνα χάριτος και ναχηλείας— στεκόταν στραπέρα σαν σκοπός. Εξαφνα σήκωσε τά μάτια της προς την διεύθυνσί μας, βγάζοντας έναν μυκηθμό. Οί σύντροφοί της την μιμήθηκαν άμέσως. Πέντε ζευγάρια μάτια καρφώθηκαν άπάνω στους βράχους, πίσω απ' τους όποιους είμαστε κρυμμένοι.

Και να εξαφνα, από ένα άλλο σϋδεντρο, που βρισκόταν σε δέκα μέτρων άπόστασι από μάς, άκούστηκε ένα μούγκρισμα όργης. Ένα άλλο λιοντάρι βρισκόταν εκεί και κατάλαβα άμέσως έξ ένστίκτου ότι αυτό ήταν πολύ πιό επικίνδυνο. Ήταν άσφαλώς έχθρός των πέντε άλλων λιονταριών που είχαν μυριστή την παρουσία του.

Ήμουν βέβαιος πως μάς είχε παρακολουθήσει, πως μάς είχε ανακαλύψει και γι' αυτό άρχισα ν' άνησυχώ σοβαρά. Εξαφνα μία έμπνευσις ήρθε στο μυαλό μου και είπα στον Χάρρυ:

— Ρίξε το φως του ηλεκτρικού σου λαμπτήρος πάνω στο λιοντάρι. Ένα λιοντάρι τρομάζει πάντα όταν το χτυπάει δυνατό φως και τά χάνει γιατί δεν μπορεί να διακρίνη τι είνε πίσω απ' το φως.

Άμέσως ο Χάρρυ πίεσε το κουμπι του λαμπτήρος του

κ' είδαμε τότε το λιοντάρι να όρθώνεται τρομαγμένο μα και τρομερό.

Είχα την έντύπωσι πως θα ώρμουσε έναντιόν μας. Μα το ηλεκτρικό φως το τρόμαξε τόσο, ώστε, έπειτ' από μία στιγμή, το είδαμε να κάνη μεταβολή και να φεύγη τρέχοντας.

— Πάμε τώρα να φύγουμε κι' έμεις, είπα στον Χάρρυ.

— Και τ' άλλα πέντε λιοντάρια τί έγιναν; με ρώτησε.

Του έξηγησα τότε ότι θα είχαν φύγει κι' αυτά από φόβο προς το άλλο λιοντάρι. Αυτό θα είνε χωρίς άλλο τρομερό για να τά τρομάζει τόσο... Αυτό πρέπει να φοβόμαστε...

Με χίλιες προφυλάξεις ξανακατεθήκαμε την πλαγιά του λόφου και γυρίσαμε στην κατασκήνωσί μας.

Την άλλη μέρα το πρωί συνάντησα μερικούς ίθαγενείς κι' έλαβα απ' αυτούς ενδιαφέρουσες πληροφορίες για το λιοντάρι. Το λιοντάρι αυτό τρομοκρατούσε κυριολεκτικώς την περιφέρεια. Ριχνόταν μέσα στα κοπάδια, κατασπάραζε τους βοσκούς κι' άρπαζε τά ζώα. Μία νύχτα μάλιστα είχε επιδράμει σ' ένα χωριό και κατασπάραξε τρεις μαύρους.

Κλαίγοντας οί ίθαγενείς με παρακάλεσαν να τους λυτρώσω από το τρομερό θηρίο. Κ' ήταν τόση η συγκίνησί τους ώστε άποφάσισα να κάνω ό,τι μπορούσα για να το σκοτώσω, αν και αυτό ήταν πολύ επικίνδυνο.

Την άλλη νύχτα λοιπόν πήρα τον Χάρρυ και μερικούς από τους άνδρες της άκολουθίας μου και στήσαμε καρτέρι στην κορυφή του λόφου. Λίγο πιό πέρα είχαμε αφήσει για δόλωμα ένα ζέβρο που είχαμε σκοτώσει την ήμέρα.

Παραμονεύαμε πίσω απ' τους βράχους ως τά μεσάνυχτα, χωρίς να δοϋμε τίποτε. Εξαφνα, την ώρα που άνέτελλε το φεγγάρι, διακρίναμε πέντε επιβλητικές σιλουέττες να βγαίνουν από ένα σϋδεντρο άπέναντί μας και να προχωρούν προς το μέρος όπου κοίτονταν ο σκοτωμένος ζέβρος. Ήσαν τά πέντε λιοντάρια που είχαμε δη και την προηγούμενη νύχτα.

Περιστοίχισαν τη λεία τους κι' άρχισαν να της ξεσχίζουν τις σάρκες, όταν εξαφνα ένα τρομερό μούγκρισμα έτάραξε τη σιωπή της νύχτας. Άμέσως τά πέντε λιοντάρια άνώρθωσαν τά κεφάλια τους τρομαγμένα.

Ήταν το άλλο λιοντάρι που τάραζε το γεϋμα τους, κρυμμένο κάπου εκεί γύρω στα σϋδεντρα.

Επειτα απλώθηκε πάλι η σιωπή κι' ένα από τά λιοντάρια ξανάρχισε να τρώη. Τά άλλα ήσαν έτοιμα να το μιμηθούν, όταν εξαφνα το όπλο του Χάρρυ, χτυπώντας άπάνω στο βράχο, έκανε έναν δυνατό κρότο. Άμέσως τά πέντε λιοντάρια έσπευσαν να εξαφανιστούν.

Συγχρόνως θόρυβος κλαδιών που έσπαζαν άκούστηκε κοντά μας... Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά. Και σε μία στιγμή, μη μπορώντας να συγκρατήσω πειά τη νευρικότητά μου, άρπαξα το όπλο μου και πυροβόλησα προς την διεύθυνσι που άκουγόταν ο θόρυβος.

Η λάμψις της έκπυρσοκροτήσεως μάς τύφλωσε κι' ο κρότος της μάς κούφανε. Και σχεδόν άμέσως άκούσαμε θόρυβο κλαδιών που άπομακρυνόταν ολοένα, πράγμα που έδειχνε ότι το λιοντάρι έφευγε.

Περιμέναμε με άγωνία ως τά χαράματα, χωρίς τίποτε άπολύτως να συμβή. Μόλις έφεξε, έτρεξα προς το γειτονικό σϋδεντρο άναζητώντας τά ίχνη του λιονταριού που είχε φύγει, και τά βρήκα άμέσως: μεγάλες σταγόνες αίματος ήσαν άπλωμένες στο δρόμο που ώδηγοϋσε στο ποτάμι. Αυτό έδειχνε πως το λιοντάρι είχε πληγωθή βαρειά κι' ότι άσφαλώς με μία τέτοια πληγή δεν θα μπορούσε να πάη μακριά.

Παρακολουθήσαμε τά ματωμένα ίχνη με μεγάλη προφύλαξι, ξεετάζοντας κάθε θάμνο, κάθε βράχο. Τέλος άν-

(Συνέχεια στη σελίδα 54)

Είδαμε το λιοντάρι να όρθώνεται τρομαγμένο...

